

Sygn. akt IV Pa 32/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Kazimierz Kostrzewa (spr.)
Sędziowie:	SSO Natalia Lipińska SSO Mariusz Musiał
Protokolant:	St. sek. Sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 roku w T. na rozprawie

sprawy z powództwa E. T.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 marca 2018 roku sygn. akt IV P 39/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda E. T. kwotę 2025 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 32/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 5 października 2018 r.

Powód E. T. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 40.651,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi:

- od kwoty 8.558,24 zł – od dnia 14.10.2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 16.046,44 zł – od dnia 15.11.2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 16.046,44 zł – od dnia 10.12.2016 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania podał, że począwszy od 01.08.2007 r. do dnia 14.09.2016 r. pozostawał związany stosunkiem pracy kolejno z (...) Sp. z o.o., następnie z (...) S.A. i finalnie na mocy przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. ze spółką (...) Sp. z o.o. W dniu 21.08.2009 r. zawarł ze swoim ówczesnym pracodawcą (...) S.A. aneks do umowy o pracę i jednocześnie umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W myśl postanowień tej umowy powód został zobowiązany po ustaniu stosunku pracy z jakiegokolwiek przyczyny, do niepodejmowania działalności konkurencyjnej względem pracodawcy – (...) S.A. Przedmiotowy zakaz za zgodną wolą stron ustalony został na okres 12 miesięcy liczonych od dnia ustania stosunku pracy. Zapisy umowy przewidywały także odszkodowanie należne powodowi za dochowanie zakazu, które wynosi 100 % średniomiesięcznego wynagrodzenia brutto z ostatnich trzech miesięcy, otrzymanego przed ustaniem stosunku pracy. Na mocy porozumienia stron, zawartego dnia 05.09.2016 r., rozwiązano stosunek pracy łączący strony stąd też w związku z ustaniem stosunku pracy, zaktualizował się obowiązek powoda wynikający z umowy o zakazie konkurencji z dnia 21.08.2009 r. Zatem w związku z dotrzymaniem przez niego postanowień ww. umowy, dnia 30.09.2016 r. skierował on do pozwanego oświadczenie o nienaruszeniu zakazu konkurencji i żądaniu wypłaty odszkodowania za okres od dnia następującego po ustaniu stosunku pracy t. 15.09.2016 r. do dnia 30.09.2016 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2018 roku, sygn. akt IV P 39/17 Sąd Rejonowy w Tarnowie – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda E. T. tytułem odszkodowania w związku z zakazem konkurencji kwoty:

- 1) 11.091 zł. (słownie: jedenaście tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych) brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14.10.2016r. do dnia zapłaty;
- 2) 20.795 zł. (słownie: dwadzieścia tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15.11.2016r. do dnia zapłaty;
- 3) 20.795 zł. (słownie: dwadzieścia tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10.12.2016r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda E. T. kwotę 2.634 zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 2.633 zł. (słownie: dwa tysiące sześćset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie zapadło w świetle następujących ustaleń faktycznych.

E. T. w okresie od 01.08.2007 r. do 31.07.2014 r. był związany stosunkiem pracy początkowo z (...) Sp. z o.o., a następnie z (...) S.A. w W., pracując początkowo na stanowisku Dyrektora (...), a następnie Dyrektora (...) w pełnym wymiarze czasu. Dnia 21.08.2009 r. zawarł ze swoim ówczesnym pracodawcą (...) S.A. aneks do umowy o pracę i jednocześnie umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W myśl zapisów tej umowy został zobowiązany po ustaniu stosunku pracy z jakiegokolwiek przyczyny, do niepodejmowania działalności konkurencyjnej względem pracodawcy przez okres 12 miesięcy liczonych od dnia ustania stosunku pracy. W zamian miał otrzymać odszkodowanie, które miało wynosić 100 % średniomiesięcznego wynagrodzenia brutto z ostatnich trzech miesięcy, otrzymanego przed ustaniem stosunku pracy, które miało być płatne miesięcznie, na podstawie pisemnych oświadczeń powoda o nienaruszaniu zakazu konkurencji w danym miesiącu, w terminie 7 dni roboczych od dnia doręczenia przedmiotowego oświadczenia. W dniu 01.08.2014 r. część przedsiębiorstwa, w której zatrudniony był powód wniesiona została przez (...) S.A. w W. do (...) Sp. z o.o. w W., w zamian za objęcie nowych udziałów w tejże spółce i tym samym dotychczasowi pracownicy (...) S.A. i tym powód oraz zatrudnieni w przeniesionej części

przedsiębiorstwa pracownicy przejęci zostali przez (...) Sp. z o.o. w trybie art. 23¹ k.p. Zgodnie z § 8 umowy o przeniesieniu zorganizowanej części przedsiębiorstwa z chwilą jej zawarcia „Spółka staje się stroną stosunku pracy w odniesieniu do wszystkich pracowników (...)a to na mocy art. 23¹ k.p. W myśl § 7 pkt 3 wskazano dodatkowo, że „z dniem zawarcia Umowy, spółka przejmuje wszystkie zobowiązania wobec pracowników oraz pozostałych osób zatrudnionych wskazanych w § 8 oraz wszystkie zobowiązania wynikające z stosunków pracy i innych stosunków prawnych dotyczących tych osób, w tym pasywa w postaci rezerw na odprawy emerytalne i nagrody jubileuszowe”. Z dniem 01.08.2016 r., na mocy porozumienia zmieniającego warunki umowy o pracę podpisanego w dniu 01.08.2016 r., wynagrodzenie powoda zwiększone zostało do kwoty 16.095,00 zł brutto miesięcznie. Ostatnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone według zasad wyliczenia ekwiwalentu za urlop wynosiło 20.795,00 zł. W dniu 14.09.2016 r., na mocy porozumienia stron rozwiązano stosunek pracy łączący strony. W piśmie z dnia 30.09.2016 r. powód zażądał wypłaty odszkodowania za okres od dnia następującego po ustaniu stosunku pracy tj. od 15.09.2016 r. do 30.09.2016 r. oświadczając, że nie naruszył zakazu konkurencji. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania, argumentując że przejście zakładu pracy na mocy art. 23¹ § k.p. nie ma zastosowania do przejścia zobowiązań wynikających z umów o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, zawartych pomiędzy przejmowanymi pracownikami, a dotychczasowym pracodawcą. Kolejnymi pismami z dnia 31.10.2016 r. oraz 30.11.2016 r. żądał odszkodowania za miesiące październik i listopad 2016 r., ale otrzymywał odpowiedź odmowną z przytoczoną wyżej argumentacją. Dwóch pracowników zatrudnionych tak jak powód na stanowiskach dyrektorskich i zajmujących podobne stanowiska jak powód po tym jak ich stosunek pracy z pozwaną ustał tj. S. P. i W. S. otrzymali odszkodowanie za dochowanie zakazu konkurencji wynikającego z zawartych z poprzednim pracodawcą umów. Pozwana nie wystąpiła do nich z żądaniem zwrotu otrzymanych odszkodowań wypłaconych na podstawie zawartych z (...) S.A. w W. umów o zakazie konkurencji. W świetle tak dokonanych ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji ocenił, że podstawą przejścia powoda do pozwanej była umowa przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa z (...) S.A. w W. do (...) Sp. z o.o. w W. w zamian za objęcie nowych udziałów w tej spółce. Z przepisu § 8 umowy wynika, że Spółka staje się stroną stosunku pracy w odniesieniu do wszystkich pracowników (...)a to na mocy art. 23¹ k.p. , a w myśl § 7 pkt 3 z dniem zawarcia umowy, spółka przejmuje wszystkie zobowiązania wobec pracowników oraz pozostałych osób zatrudnionych wskazanych w § 8 oraz wszystkie zobowiązania wynikające z stosunków pracy i innych stosunków prawnych dotyczących tych osób, w tym pasywa w postaci rezerw na odprawy emerytalne i nagrody jubileuszowe, co potwierdza, że pozwana (...) Sp. z o.o. w W. stała się stroną klauzuli o zakazie konkurencji podpisanej przez powoda z (...) S.A. w W.. Przemawia za tym to, że pozwana po przejęciu z (...) S.A. w W. pracowników posiadających umowy o zakazie konkurencji wypłaciła dwóm z nich: S. P. i W. S. odszkodowania za nienaruszenie zakazu konkurencji. Byli oni zatrudnieni tak jak powód, na stanowiskach dyrektorskich i zajmowali tożsame stanowiska co powód. Stąd też należy przyjąć, że pozwana wypłacając ww. odszkodowanie stała na stanowisku, iż zawarte przez tych pracowników umowy o zakazie konkurencji z poprzednim pracodawcą zachowują aktualność. W tych okolicznościach nie budzi wątpliwości, że wolą stron umowy z dnia 01.08.2014 r. było przejście zobowiązań pracowników wynikających z umów o zakazie konkurencji. W każdym razie należy tak odczytywać zachowanie pozwanej zmanifestowane wobec S. P. i W. S.. Przytoczone okoliczności wskazują, iż umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy zawarta przez powoda z poprzednim pracodawcą spowodowała przejście praw i obowiązków z niej wynikających na pozwaną i mimo, że umowa tego rodzaju nie jest elementem stosunku pracy i w związku z tym nie podlega regulacji z art. 23¹ k.p., to niniejszej sprawie zachowała aktualność na mocy zawartej między stronami umowy aportowej, stanowiącej podstawę prawną przejścia zakładu pracy wraz z sukcesją praw i obowiązków. W przedmiotowej sprawie wysokość odszkodowania należnego powodowi za dochowanie zakazu konkurencji regulowały zapisy umowy o zakazie konkurencji z dnia 21.08.2009 r., w myśl których miało ono wynosić 100 % średniomiesięcznego wynagrodzenia brutto z ostatnich trzech miesięcy, otrzymanego przed ustaniem stosunku pracy. Jednocześnie odszkodowanie miało być płatne miesięcznie, na podstawie pisemnych oświadczeń powoda o nienaruszaniu zakazu konkurencji w danym miesiącu, w terminie 7 dni roboczych od dnia doręczenia przedmiotowego oświadczenia. Powód takie oświadczenia składał z reguły ostatniego dnia miesiąca i nadawał pozwanej listem poleconym, co - zdaniem Sądu Rejonowego - było prawidłowe, gdyż oświadczenie o powstrzymaniu się od zakazu konkurencji dotyczyły okresów miesięcznych. Ustalając wysokość odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej po ustaniu zatrudnienia

sąd ten zauważył, że ta wysokość zgodnie z art. 101² § 3 zależy od realnie otrzymanego wynagrodzenia, a nie od wynagrodzenia urlopowego i obejmuje ono tylko składniki wynagrodzenia za pracę, nie uwzględnia się w szczególności odpraw, odszkodowań i wynagrodzeń za projekty wynalazcze. Mając na względzie, że ostatnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 20.795,00 zł, to Sąd zasądził je w takiej wysokości przyjmując, że za okres od 15.09.2016 r. do 30.09.2016 r. była to kwota 11.091,00 zł, a za październik i listopad 2016 r. po 20.795,00 zł. O odsetkach Sąd pierwszej instancji orzekł uwzględniając treść przepisu art. 481 § 1 k.c. (w zw. z art. 300 k.p.), który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W zakresie przekraczającym wysokość zasądzonych kwot Sąd powództwo oddalił, a o kosztach orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i uwzględniając proporcje wygranej zasądził od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda kwotę 2.634,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 2.633,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 9 ust.1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.). Żądanie powoda dotyczyło kwoty 66.938,82 zł, a Sąd uwzględnił je co do kwoty 52.681,00 zł, zatem powód wygrał sprawę w 79 %, co daje 52.681,00 zł, a pozwana wygrała w 21 %, co daje 14.257,82 zł. Opłata za czynności adwokackie w przypadku powoda powinna być liczona od kwoty 4.050,00 zł (5.400,00zł. x75%=4.050,00 zł), co daje 3.200,00 zł, zaś w przypadku pozwanej od kwoty 2.700,00 zł (3.600,00 zł x 75%=2.700,00 zł), co daje 567,00 zł. Sąd też pozwana winna zapłacić powodowi tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 2.633,00 zł (3.200,00 zł - 567,00 zł).

W apelacji od powyższego wyroku strona pozwana zaskarżyła go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 KC i 65 KC - poprzez uznanie, że wolą stron umowy o zakazie konkurencji nie było ustanowienie określonego terminu na składanie oświadczeń o dochowaniu zakazu konkurencji pod rygorem braku wypłaty odszkodowania, a tym samym błędne przyjęcie, że warunek wypłaty odszkodowania spełniało oświadczenie doręczonego pozwanemu po zakończeniu miesiąca, którego oświadczenie dotyczyło, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że oświadczenia złożone przez powoda były złożone prawidłowo i stały się podstawą do wypłaty odszkodowania, art 101² § 3 KP - poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu, że za wynagrodzenie otrzymane przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy, w rozumieniu tego przepisu, należy uznać wynagrodzenie umówione obliczone według zasad, wyliczenia ekwiwalentu za urlop podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu musi prowadzić do wniosku, że stanowi on o wynagrodzeniu realnie otrzymanym przez pracownika, co w konsekwencji doprowadziło do zawyżenia wartości obliczonego przez Sąd I instancji odszkodowania, a także naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 233 § 1 KPC poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego przejawiającą się w ustaleniu przez Sąd I instancji, że za okresy od 15.09.2016 r. do 30.09.2016 r. powód otrzymał realną kwotę wynagrodzenia w wysokości 11.091,00 zł, natomiast za okres październik i listopad 2016 r. realnie kwotę po 20.795,00 zł, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przedmiotowego wyroku, polegający na błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, że na potrzeby obliczenia wysokości miesięcznego odszkodowania za dobowanie zakazu konkurencji należy przyjąć ww. wartości stanowiące wynagrodzenie umówione, obliczone według zasad wyliczenia ekwiwalentu za urlop, podczas gdy w rzeczywistości Sąd winien przyjąć wartość średnią realnie otrzymanego przez pracownika wynagrodzenia w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę i wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I i II instancji. W rozwinięciu zarzutów apelacyjnych skarżąca wywodziła, że powód składał oświadczenia ostatniego dnia miesiąca i wysyłał do pozwanej listem poleconym, co oznaczało, że trafiało ono do pozwanej w kolejnym miesiącu i Sąd pierwszej instancji takie działanie uznał za prawidłowe przyjmując, że skoro oświadczenia składane były w okresach miesięcznych, to nie było możliwości złożenia takiego oświadczenia np. w połowie miesiąca. Taka interpretacja jest jej zdaniem błędna i błąd ten w istotny sposób wpłynął na treść zaskarżonego wyroku. Z treści umowy regulującej te kwestie wynika, że podstawą dokonania wypłaty odszkodowania jest pisemne oświadczenie powoda złożone

pozwanej w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca. Skoro tak, to brak złożenia oświadczenia w tym terminie oznacza brak istnienia podstawy do wypłaty odszkodowania. Ponadto Sąd pierwszej instancji popełnił błąd dokonując wykładni przepisu 101² § 3 kp wskazując na wartość referencyjną służącą do wyliczenia wysokości odszkodowania jako wynagrodzenie otrzymywane, nie zaś realnie otrzymane przez powoda w okresie trzech miesięcy przed rozwiązaniem umowy o pracę, co doprowadziło do zawyżenia wartości służącej do obliczenia odszkodowania i tym samym do zawyżenia odszkodowania.

W odpowiedzi na apelację powód ustosunkowując się do twierdzeń pozwanego zawartych w treści apelacji wnosił o uzupełnienie postępowania dowodowego na podstawie art. 381 kpc in fine poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z pism strony pozwanej z dnia 18.01.2017 r., z dnia 15.03.2017 r., z dnia 10.04.2017 r., z dnia 2.06.2017 r., z dnia 20.06.2017 r., z dnia 10.07.2017 r., z dnia 8.09.2017 r., z dnia 25.09.2017 r. oraz pisma oznaczonego znakiem(...) – wszystkich na okoliczność niekwestionowania przez pozwaną terminów doręczeń oświadczeń powoda, momentu ujawnienia zarzutu dotyczącego terminów doręczeń oświadczeń powoda, zgodnego zamiaru stron co do interpretacji § 3 umowy o zakazie konkurencji i braku rygору utraty prawa do świadczenia w odniesieniu do daty doręczeń oświadczeń powoda, a co do meritum wnosił o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 27 września 2018 roku postanowił na podstawie art. 381 kpc uzupełnić postępowanie dowodowe i przeprowadzić dowód z pism dołączonych do odpowiedzi na apelację na okoliczność ich treści. Treść pism strony pozwanej do powoda z dnia 18.01.2017 r., z dnia 15.03.2017 r., z dnia 10.04.2017 r., z dnia 2.06.2017 r., z dnia 20.06.2017 r., z dnia 10.07.2017 r., z dnia 8.09.2017 r., z dnia 25.09.2017 r. oraz pisma oznaczonego znakiem (...) w żaden sposób nie wskazuje, że pozwana uznaje oświadczenia powoda o dochowaniu zakazu i żądanie wypłaty odszkodowania za spóźnione.

Zważył Sąd Okręgowy, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na samym początku podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikających z przepisu art. 233 kpc. W sposób prawidłowy Sąd zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa, nie popełnił też błędów w rozumowaniu, w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej. Wobec poprawnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego uzupełnionego przez Sąd Okręgowy i rozważań Sądu I instancji nie dostrzeżono uzasadnienia dla podnoszonych w apelacji zarzutów popełnienia błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy zaakceptował zatem w całości ustalenia Sądu I Instancji, traktując je jako własne, a ponadto w pełni podzielił także ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd I instancji, uznając ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego.

Zarzut pozwanej dotyczący naruszenia prawa materialnego, a to art. 56 kc i 65 kc jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie. Trudno bowiem w samej umowie, a także okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy znaleźć przesłanki, które uprawniałyby do twierdzenia, że zgodna wolą stron było ustanowienie terminu do złożenia oświadczenia o dochowaniu zakazu konkurencji pod rygorem braku wypłaty odszkodowania. Nie trafny jest zarzut strony pozwanej, że oświadczenia powoda (pracownika) o nienaruszeniu zakazu konkurencji były spóźnione i składane w sposób niezgodny z postanowieniem zawartym w § 3 ust. 3 umowy o zakazie konkurencji, a tym samym nie ma podstaw by twierdzić, że powód utracił prawo do otrzymania odszkodowania. Zgodnie z treścią § 3 ust. 3 umowy o zakazie konkurencji podstawą dokonania wypłaty jest pisemne oświadczenie pracownika o nienaruszeniu zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy, złożone pracodawcy na piśmie w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca trwania zakazu konkurencji, za który odszkodowanie jest należne. W myśl ust. 4 tego przepisu odszkodowanie płatne jest w terminie 7 (siedmiu) dni roboczych od daty doręczenia pracodawcy oświadczenia, o którym mowa w ust. 3. Z treści postanowienia § 3 ust. 3 umowy, nie wynika, że oświadczenia pracownika muszą

być złożone (w sensie „doreczone”) pracodawcy do ostatniego dnia każdego miesiąca trwania zakazu konkurencji pod rygorem utraty prawa do otrzymania odszkodowania. Sposób wykładni tego przepisu zaprezentowany w apelacji jest zdaniem Sądu Okręgowego irracjonalny. Prowadziłby bowiem do przyjęcia, że składanie oświadczeń nawet w początkowych dniach miesiąca, którego oświadczenie dotyczy i obejmuje zapewnienie pracownika, że w danym miesiącu nie naruszy on zakazu konkurencji jest dopuszczalne. Z taką zaś interpretacją trudno się zgodzić, gdyż taki wniosek nie wynika z treści przytoczonego wyżej przepisu § 3 ust. 3 umowy o zakazie konkurencji i trudno uznać, że taki był zamiar stron. Trudno przyjąć argumentację skarżącej jakoby oświadczenie o dochowaniu zakazu konkurencji mogło być skutecznie składane na przyszłość przed ostatnim dniem każdego miesiąca zakazu. Zgodnie z zasadnymi logiki i racjonalnego rozumowania powód mógł złożyć oświadczenie o nienaruszeniu zakazu konkurencji w danym miesiącu dopiero w ostatnim dniu tego miesiąca, gdyż oświadczenie złożone wcześniej nie obejmowałoby części miesiąca, którego dotyczy. Taka praktyka stosowana była przez powoda w przedmiotowej sprawie. Powód przesyłał oświadczenia za pośrednictwem poczty, która docierała do strony pozwanej parę dni po złożeniu oświadczeniu i nigdy nie było to przez pozwaną kwestionowane. W żadnym z pism odmawiających powodowi wypłaty odszkodowania za dany miesiąc nie pojawiła się informacja, że oświadczenia te były złożone po terminie. Stąd też trudno przyjąć, że wolą stron umowy o zakazie konkurencji w niniejszej sprawie było nadanie doręczeniom niedokonanym w terminie do ostatniego dnia danego miesiąca, rygору utraty prawa do otrzymania odszkodowania. Literalna wykładnia postanowienia § 3 ust. 3 umowy wskazuje wobec powyższego, że ostatni dzień miesiąca to dzień, w którym ma być złożone – w sensie datowane – aktualne oświadczenie powoda kierowane do strony pozwanej. Dopiero w dniu następnym, aby oświadczenie było prawdziwe w odniesieniu do całego miesiąca, powód mógł wysłać to oświadczenie do pozwanej. Zasadność takiej oceny wynika z treści ust. 4 analizowanego przepisu § 3 umowy, który stanowi, że odszkodowanie płatne jest w terminie 7 dni roboczych od doręczenia pracodawcy oświadczenia, o którym w ust. 3.

Nietrafny jest wskazany przez stronę pozwaną zarzut naruszenia art. 101² § 3 kp przez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu, że za wynagrodzenie otrzymane przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy, należy uznać wynagrodzenie umówione obliczone według zasad wyliczenia ekwiwalentu za urlop, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że stanowi on o wynagrodzeniu realnie otrzymanym przez pracownika, co w konsekwencji doprowadziło do zawyżenia zasądzonego odszkodowania. W przedmiotowej sprawie – na co zwrócił uwagę Sąd I instancji – wysokość odszkodowania należnego powodowi za dochowanie zakazu konkurencji regulowały zapisy o zakazie konkurencji z dnia 21.08.2009 r., w myśl których miało ono wynosić 100 % średniomiesięcznego wynagrodzenia brutto z ostatnich trzech miesięcy otrzymanego przed ustaniem stosunku pracy i miało być płatne miesięcznie, na podstawie pisemnych oświadczeń powoda o nienaruszeniu zakazu konkurencji w danym miesiącu. Zatem należało zauważyć, że umowa zawarta pomiędzy stronami wyraźnie przewidywała należne powodowi odszkodowanie i było one wyższe niż ustawowe minimum. Wprawdzie Sąd I instancji faktycznie zacytował ten przepis w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia w części dotyczących rozważań o wysokości odszkodowania ale też wyraźnie zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie wysokość odszkodowania regulowała umowa o zakazie konkurencji. W tej sytuacji trudno przyjąć, że zarzut naruszenia tego artykułu może stanowić skuteczną podstawę zaskarżenia wyroku. Przyjęty przez Sąd I Instancji sposób ustalenia wysokości odszkodowania w sytuacji, w której przed ustaniem stosunku pracy powód nie pobierał wynagrodzenia, a w ciągu jednego miesiąca otrzymywał zarówno składniki wynagrodzenia, jak i świadczenie z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby, należy uznać za dopuszczalny bo uwzględnia interesy obu stron umowy o zakazie konkurencji w zakresie zasadności i wysokości odszkodowania.

Mając na uwadze naprowadzone wyżej okoliczności apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc oddalono.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 w zw. z art. 98 kpc w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.